

Françoise Sagan

T'AGRADA BRAHMS?

Traducció de Josep Maria Pinto

V I E N A
E D I C I O N S

CAPÍTOL I

La Paule s'estudiava la cara al mirall i passava revista a les derrotes acumulades en trenta-nou anys, una per una, no pas amb el pànic, l'acritud habituals en aquest cas, sinó amb una tranquil·litat amb prou feines atenta. Com si la pell tèbia, que els seus dos dits de vegades tensaven per subratllar una arruga, per fer destacar una ombra, fos d'algú altre, d'una altra Paule apassionadament preocupada per la seva bellesa i que tingués dificultats per passar de la categoria de noia jove a la de dona jove: una dona que amb prou feines reconeixia. S'havia plantat davant del mirall per matar el temps i —la idea la va fer somriure— descobria que era justament el temps qui la matava a poc a poquet, lentament, atacant una aparença que ella sabia que havia estat estimada.

En Roger havia de venir a les nou; eren les set; tenia tot el temps del món. Temps per estirar-se al llit, amb els ulls tancats, per no pensar en res. Per

descansar. Per relaxar-se. Però durant la jornada, en què pensava que fos tan apassionant, tan extenuant com per haver de reposar al vespre? I aquella despreocupació inquieta que la feia anar d'una habitació a una altra, d'una finestra a una altra, la reconeixia bé. Era la de la seva infantesa, dels dies que plovia.

Va entrar al quarto de bany, es va inclinar per tocar l'aigua a la banyera, i aquell gest n'hi va recordar un altre... Feia quasi quinze anys. Era amb en Marc, el segon any que passaven les vacances junts, i ella ja notava que tot allò no podia durar. Anaven en el veler d'en Marc, la vela batejava al vent com un cor incert, ella tenia vint-i-cinc anys. I tot d'una s'havia sentit envaïda per la felicitat, acceptant-ho tot de la seva vida, acceptant el món, comprenent en un instant que tot anava bé. I per amagar la cara, s'havia abocat per la borda mirant de remullar els dits en l'aigua fugissera. El petit veler s'havia escorat; en Marc li havia llançat una d'aquelles mirades àtones de què tenia el secret i, en ella, la ironia havia substituït immediatament la felicitat. Per descomptat, més tard havia estat feliç, amb altres o per altres, però

mai d'aquella manera total, irremplaçable. I aquell record s'assemblava al capdavall al d'una promesa no complerta.

En Roger vindria, ella l'hi explicaria, miraria d'explicar-l'hi. Ell diria «sí, és clar», amb la mena de satisfacció que adoptava cada vegada que descobria els paranys de la vida, un entusiasme real a l'hora de comentar l'absurd de l'existència, l'obstinació de tots dos a prolongar-la. Ara, en ell, tot plegat estava compensat per una vitalitat incessant, d'apetits aspres i, en el fons, un gran acontentament d'estar al món que no s'aturava fins que no agafava el son. Aleshores, s'adormia de cop, amb la mà sobre el cor, tan atent a la seva vida dormint com despert. No, no podria explicar-li a en Roger que estava cansada, que ja no suportava aquella llibertat instal·lada entre ells com una llei, aquella llibertat que només feia servir ell i que per a ella no representava altra cosa que la solitud; no li podria dir que de vegades se sentia com una d'aquelles femelles adustes i possessives que ell

odiava. Bruscament, el seu pis desert li va semblar horrible i inútil.